

Jeg blev utrolig glad,

da jeg læste, at der er ved at blive oprettet en patientforening for lymfekræft og leukæmi, for der er et stort behov for, at vi som patienter kan give vores erfaringer videre og give gode råd til hinanden. Så jeg håber I måske kan bruge min historie, som jeg selv synes er en solstrålehistorie.

Jeg er en mand på 55 år, gift og har to voksne børn. I flere år havde jeg haft det dårligt, hovedpine, ondt i benene og ondt i hoften, led af søvnbesvær og havde det alment dårligt. I sommeren 2002 blev smerterne næsten ulidelige, og jeg opsøgte langt om længe min læge, der sagde, at jeg havde slidgigt, og at jeg derfor skulle have noget medicin til at dæmpe smerterne.

Smerterne forsvandt ikke. Medicinen havde ingen virkning overhovedet, men mærkeligt nok, så forsvandt smerterne ved hårdt fysisk arbejde; spørg mig ikke hvorfor. Men i løbet af efteråret 2002 kunne jeg næsten ikke gå længere, og jeg havde vanskeligt ved at klare mit arbejde – kørte på rygmarven og mine 20 års erfaring inden for sundhedsvæsenet, indtil mine kolleger fik sparket mig til læge.

”Gå så til læge...”

Jeg blev sendt til blodprøvetagning, sygehuset ringede samme dag til min læge, som kontaktede mig pr. telefon og overbragte mig meddelelsen om, at jeg antagelig havde leukæmi, og at jeg med det samme skulle indlægges på Holbæk Sygehus. Man formodede, at der var tale om en kronisk myeloid leukæmi, men jeg skulle til nærmere undersøgelse herfor på Rigshospitalet. Jeg blev indlagt på Holbæk Sygehus en torsdag i oktober 2002, og allerede mandagen efter var jeg til undersøgelse på Hæmatologisk Afdeling på Rigshospitalet. Ugen efter undersøgelsen bekræftede man, at jeg havde en kronisk myeloid leukæmi.

Behandlingen

Jeg blev sat i behandling med tabletten Glivec, og det gik bedre og bedre og var helt fint indtil november 2004, hvor sygdommen begyndte at røre på sig igen. Glivec behandlingen blev øget med 50% indtil maj/juni 2005 med nogen effekt af den forøgede dosis, men dog ikke nok til at jeg kunne fortsætte med Glivec behandlingen.

Der var to muligheder for videre behandling. Enten tabletbehandling med et nyt medikament, - tror det var næste generation af Glivec, eller også en allogen knoglemarvstransplantation, men jeg var jo 53 år på det tidspunkt og var derfor ved at falde for ”aldersgrænsen”, men blev alligevel vurderet som egnet til at få en transplantation.

Stamceller fra knoglemarven

Som sagt, så gjort. Den 17. oktober 2005 fik jeg mine nye stamceller fra min to år ældre søster, alt forløb planmæssigt, og efter ca. 1 ½ måneders indlæggelse kunne jeg udskrives slatten som en klud, totalt afkræftet, skaldet, men ved godt mod.

Og så er det bare med at se fremad

Siden er det bare gået fremad, i begyndelsen 2 skridt frem og 1 tilbage, men netto altid fremad. Efter ca. 8 måneders fravær genoptog jeg mit arbejde, godt nok på nedsat tid, og i september 2006 startede jeg så på fuld tid igen.

Jeg har fra dag 1, altså helt tilbage fra oktober 2002, holdt fast i, at livet skal leves, - det er det, man har det til. Jeg har hele tiden troet på, at jeg nok skulle komme igennem det her, og at jeg også ville komme i arbejde igen, samt at jeg igen skulle komme til at føre et normalt liv. Jeg er overbevist om, at jeg vil dø **med** sygdommen, men ikke af den, og jeg vil gøre mit til, at det så også bliver således.

Der har været og er fortsat følgerikninger efter transplantationen, men ikke værre, end de er til at holde ud. Hæmatologisk Afdeling på Rigshospitalet holder jo også skarpt øje med en; det er særdeles betryggende.

De menneskelige aspekter

Jeg har måske i modsætning til mange andre patienter aldrig - med streg under aldrig - følt at jeg bare var en klinisk genstand, men at jeg var et menneske, som blev respekteret og passet og plejet efter alle kunstens regler.

De mennesker, som jeg blev passet af på Hæmatologisk Afdeling på Rigshospitalet, må have et særligt medmenneskeligt gen, for aldrig har jeg mødt så megen varme, forståelse og næstekærlig pleje og omsorg samtidig med en professionalisme på et meget højt plan . Jeg har den største respekt for dem alle, og de vil altid have en særlig plads i mit hjerte.

Jeg tror på fremtiden. Jeg har det fysisk godt, og psykisk er jeg igen temmelig robust. Jeg glædes hver dag over at kunne stå op; det knirker lidt i benene, men det er vel alderen, der trykker. Jeg glædes ved at kunne klare et arbejde, godt nok ikke endnu på fuld tid, men det kommer, og jeg glædes over at være kommet til hægterne igen og glædes ved at kunne bruge det dyrebare liv sammen med de mennesker, som jeg holder af.

Jeg har nu overskud igen og vil meget gerne dele dette med andre, som har det svært og som har vanskeligt ved at komme videre. Jeg har kæmpet hårdt og indædt for at nå hertil, hvor jeg er i dag, og jeg har selvfølgelig fået god hjælp fra mine "venner" på Rigshospitalet, min familie og venner, men det er først og fremmest en selv, der må gå på med krum hals, tage kampene, lære at leve med og tage de nederlag, der indimellem også kommer, men samtidig glæde sig så meget mere over både små og store sejre.